

САВЕТ ЗА РЕГУЛАТОРНУ РЕФОРМУ
ВЛАДЕ РЕПУБЛИКЕ СРБИЈЕ

25.10.2007. године

Предмет: Мишљење о томе да ли је Нацрт закона о денационализацији рађен уз анализу ефеката у складу са чл. 39. и 40. ст.2. Пословника Владе ("Службени гласник РС" бр. 100/2005)

Нацрт закона о денационализацији од 26.09.2007. године, који је рађен у Министарству финансија и који је изнет на јавну расправу, **НИЈЕ РАЂЕН УЗ АНАЛИЗУ ЕФЕКТА** у складу са чл. 39. и 40. ст.2. Пословника Владе.

ОБРАЗЛОЖЕЊЕ:

Савет је разматрао Нацрт закона о денационализацији од 26.09.2007. године. Уочено је да тај текст није у значајној мери промењен у односу на текст Нацрта закона о денационализацији и грађевинском земљишту, који је Савету за регулаторну реформу привредног система доставило на мишљење Министарство финансија под бројем: 011-00-131/2007-01 на који је Савет већ дао негативно мишљење од 08.05.2007. године. Наиме, сва основна решења и принципи из ранијег текста су задржани.

Истичемо да се ради о пропису који има изузетно значајне ефекте на:

- **све грађане Републике Србије**, како у погледу утицаја предложених решења **на њихова имовинска права** (власници објеката на земљишту које ће бити предмет реституције се преводе у статус закупаца земљишта у приватном власништву), тако и у погледу ефеката предложених решења **на висину њихових будућих пореских обавеза и примања** по основу права на пензију и социјалну заштиту (пореска давања су примарни извор прихода Буџета из кога ће се исплаћивати обештећење бивших власника, а исплата пензија и социјалне помоћи још увек зависи од истих извора);

- **правна лица и привреду Србије у целини**, јер предложена решења утичу како **на имовинска права стечена у поступку приватизације** друштвене и државне имовине (губитак имовине која је предмет денационализације и која је у моменту приватизације заједно са приватизованим субјектом пренета на купца), **у поступку стечаја, извршног поступка и куповине капитала пренетог Акцијском фонду**, тако и **на њихово даље обављање делатности** (одузимање из државине привредних субјеката пољопривредног земљишта може довести до уситњавања поседа, отпуштања радника и негативних ефеката на пољопривреду у целини, а одузимање објеката може довести у питање опстанак производње...);

- **кориснике денационализације**, јер их предложена решења стављају у **неједнак положај** (неограничена реституција имовине која може бити предмет повраћаја, а ограничено обештећење, када реституција није могућа), а додатно **им**

се права враћају редукована теретима (повраћај грађевинског земљишта, када се врши, врши се оптерћен туђим објектом и правом закупа);

· Републику Србију, која ће бити тужена у бројним споровима које ће против ње покренути, пред домаћим судовима опште надлежности, све до Европског суда за људска права у Стразбуру, како корисници денационализације (због неједнаког третмана, јер се једнима враћа пуна вредност одузете имовине, а другима средства ограничена у складу са чланом 55. Нацрта закона) тако и правна лица – обвезници денационализације (због одузимање имовине стечене у поступку приватизације, другим поступцима у складу са законима који регулишу стечајни извршни поступак или куповином у којима су били савесни, јер нису били на адекватан начин упозорени да ће баш та конкретна имовина бити предмет реституције);

· судове, пред којима ће се покренути изузетно велики број спорова, јер предложена решења стварају бројне конфликтне односе, који ће се једино моћи да се реше у парничним поступцима (озбиљна анализа ефеката предложених решења би могла да укаже на то да изузетно велики број спорова може довести и до колапса правосудног система, а најмање последице могу да буду те што ће дугогодишње парнице блокирати инвестиције како у тржите некретнина, тако и у постојеће привредне субјекте).

Имајући у виду наведено, очигледно је да је нацрт прописа који регулише овако значају материју морао да буде рађен уз озбиљну анализу ефеката предложених решења. Обзиром да се ради о решењима са ефектима који захтевају озбиљну мултидисциплинарни анализу, Секретаријат Савета није имао ни времена, ни могућности да сам изврши озбиљну стручну анализу огромног броја предложених решења и покушао је да у самом тексту идентификује најбитнија решења, покуша да сагледа могуће негативне ефекте истих и позове обрађивача прописа да иста преиспита, анализирајући њихове ефекте и преиспитујући алтернативна решења.

Савет посебно скреће пажњу на то да обрађивач прописа није разматрао алтернативна могућа решења, посебно решење да сви корисници денационализације буду третирани на равноправан начин, тј. да се свима исплаћује одштета, обзиром да реституција компликује имовинске односе и наноси неправде обвезницима реституције, доводећи у питање бројне приватизације које је спроводила сама држава.

Посебно скрећемо пажњу да су на Округлом столу организованом 22. октобра 2007. године од стране Министарства финансија, у вези са овим прописом, донатори ADA, GTZ и SECO скренули пажњу на нека негативна решења из Нацрта закона:

- посебно је скренута пажња на то да је Плану одштете потребна дорада, јер предвиђени трошкови одштете представљају више од 50% тренутног спољног дуга Србије и више од 70% девизних резерви, те да су предвиђене 4 милијарде евра уз камату од 4,5% на нивоу инвестиција пословних банака и неодрживе су за

привреду Србије (предложено је да се пропише прилив средстава од права која се стичу овим законом и да се та средства искористе за одштету бивших власника)

- навели су да принцип “superficies solo cedit” (јединствено власништво над земљиштем и над објектом) није уведен, а он је неопходан за правну сигурност и кредитни потенцијал;
- указали су да држава треба да има могућност контроле закупа, у смислу постојања заштитних мера, што члан 24. Нацрта закона није прописао;
- указано је да би досадашње прасво коришћења земљишта требало да прерасте у право својине, с обзиром да садашња права коришћења имају у пракси скоро све атрибуте власништва;
- указано је на то да Нацрт закона оставља пуно простора за интерпретацију од стране надлежних органа, што ствара ризике од неједнаког третмана различитих странки;
- наведено је да су извршне одредбе остављене отворене или су практично неизвршиве (чл.20. и 29. Нацрта закона);

Наведено је да због поменутих недостатака Нацрт закона мора бити предмет ревизије, те да изнета мишљења требају бити узета у обзир од Радне групе која израђује овај пропис. Обрађивач прописа је упућен на текст Нацрта закона о денационализацији градског грађевинског земљишта који је израђен у оквиру пројекта „Земљишна реформа у Србији“, као и том приликом израђену Финансијску анализа очекиваних трошкова након усвајања Закона о денационализацији градског грађевинског земљишта.

Савет је разматрао текст Нацрта закона о денационализацији и указује, по члановима, на решења која је неопходно преиспитати, тј. анализирати њихове вероватне негативне ефекте:

1. У члану 14. Нацрта закона прописује се солидарна одговорност учесника у правном послу закљученом после 08.06.2005.године, којим је онемогућена денационализација кориснику денационализације, за штету која је кориснику денационализације учињена таквим послом.

- Уочена је позитивна измена члана 14. у односу на текст Ранијег нацрта закона јер је искључена солидарна одговорност купаца за располагања учињена после 05.10.2000.године, као и за располагања по Закону о приватизацији. Међутим, прописивањем солидарне одговорност за штету кориснику денационализације и купца и продавца, ако је промет одузете имовине извршен након 08.06.2005. године је и даље проблематичан, имајући у виду да након 08.06.2005. године подаци о имовини, која је била пријављена на основу Закона о пријављивању и евидентирању одузете имовине, нису били јавно доступни трећим лицима, како би се та лица могла информисати

да ли та имовина може бити предмет реституције. У смислу наведеног, несавесност купца не би могла бити претпостављена по закону, већ би се требала доказивати (нпр. адекватним обавештавањем од стране корисника денационализације...) Посебан је проблем што се прописује **ретроактивно дејство норме**, обзиром да Законом о пријављивању и евидентирању одузете имовине није забрањено отуђење имовине евидентираних по том закону. Такође је проблем што ст.3. Нацрта закона не искључује примену овог члана и на располагања у поступку стечаја и у извршним поступцима, а дилема је да ли обухвата располагања извршена од стране Акцијског фонда.

2. **Члан 16. ст.3. Нацрта закона** прописује да **корисник денационализације може да буде и страном физичком лице**, ако није имало право на обештећење од друге државе по основу закљученог међудржавног споразума, осим ако је било припадник страних окупационих снага које су деловале на територији Србије за време Другог светског рата. Сматрамо да је требало узети у обзир праксу других земаља које су вршиле реституцију и увести **правило о реципроцитету**, како страни држављани не би остваривали права која држављанима Србије нису признавана у њиховим државама. Требало би сагледати **ефекте које ће ово решење имати на промену власничке структуре у одређеним-граничним деловима Србије**.
3. **Члан 18. ст.1, у вези члана 17. ст.1. Нацрта закона** прописује да су **обвезници враћања (реституције) подржављене (одузете) имовине сва привредна друштва која имовину нису прибавила по „тржишној цени“**. Подсећамо да је у поступку приватизације ређе продавана имовина, а чешће су продавана привредна друштва, чија је вредност утврђивана на основу имовине која је предмет реституције по овом закону. Значи, у том случају су купци платили тржишну цену имовине у оквиру цене капитала друштва, али пошто су ушли у сва права и обавезе друштва које конкретну имовину није стекло под тржишним условима, на њих ће се примењивати ова одредба о враћању, па ће бити оштећени денационализацијом. Поставља се питање правичности овог решења. С друге стране намеће се питање одговорности Агенције за приватизацију и Републике Србије за штету таквим купцима. Тачно је да је Агенција за приватизацију у последњих годину и по дана почела да у уговоре о продаји капитала уноси клаузулу којом упозорава купца на могућност губитка имовине која је предмет реституције. Међутим, у документацију која се у поступку аукцијских и тендерских продаја доставља купцима, никада нису уврштени историјски документи на основу којих купац може да утврди да ли непокретности које представљају имовину друштва могу бити предмет реституције. У том смислу би се и Агенција за приватизацију и Република Србија могле сматрати несавесним у поступку продаје. **Оваква ситуација би сигурно довела до бројних парница, са великом вероватноћом да ће Република Србија и Агенција за приватизацију бити обавезане да купцу из**

приватизације накнаде штету проузроковану одузимањем имовине, која може у вишеструком износу премашити вредност саме имовине (вредност имовине увећана за проузроковану штету и изгубљена добит услед немогућности обављања делатности). Пошто су купци привредници који себи могу да приуште трошкове парничења, врло је вероватно да би заштиту својих права покушали да остваре и ван граница Србије, укључујући и покретање поступка Европским судом за људска права у Стразбуру. Из изнетог разлога сматрамо да обрађивач прописа треба озбиљно да преиспита овакво решење и процени могућност изузимања од реституције имовине која је пренета кроз поступак приватизације привредних друштава и осталих привредних субјеката – кроз поступак продаје друштвеног и државног капитала посредством Агенције за приватизацију, као и оне имовине која је стечена кроз куповину привредних друштава у стечајном поступку.

4. **Члан 23. Нацрта закона** прописује да обвезник денационализације који се бави привредном делатношћу, може и након доношења решења о враћању непокретности, као купац користити исту за своју делатност, а за период не дужи од годину дана. **Члан 24. Нацрта закона** исто прописује и у односу на купца такве имовине. Обрађивач прописа је очигледно сагледао проблем мометалног изузимања из државине привредних субјеката непокретности које су предмет реституције, а које служе за обављање њихове делатности, па је прописао рок од годину дана, у коме ти привредни субјекти треба да се прилагоде новонасталој ситуацији. Ипак, треба сагледати **ефекте оваквог решења на привреду** (Да ли су сагледани ефекти оваквог решења на смањење пословних активности привредних субјеката и повећање незапослености услед оправданог отпуштања радника, услед губитка производних ресурса?) Наиме, јасно је да привредна друшта која обављају пољопривредну делатност то не могу чинити без пољопривредног земљишта, а у бројним случајевима, поготову када се ради о услужној делатности, иста се гаси губитком пословне локације. Овакво решење може имати озбиљне негативне последице на свеукупну привредну активност, пошто су обвезници денационализације сва привредна друштва која имовину нису прибавила по „тржишној цени“ (чл.18.ст.1. Нацрта закона). Чак и ако би се имовина из приватизације изузела од реституције, ова одредба би имала негативне ефекте на права купаца пољопривредног земљишта и пословних локала.
5. **Члан 25. Нацрта закона** прописује да се непокретности враћају „ослобођене хипотекарних терета насталих од подржављења до ступања на снагу овог закона“, а да за потраживања која остају без овог обезбеђења гарантује Република Србија. Ово решење је правично, али треба сагледати економске ефекте таквог решења, у смислу висине евентуалних обавеза Републике Србије по том основу. Међутим, обрађивач прописа није образложио зашто по истој логици није прописао да се непокретности враћају умањени за вредност

хипотекарних терета који су постојали у моменту подржављења. Наиме, нема економског ни моралног оправдања да се непокретности враћају „чисте од терета“ или да се за исте исплаћује обештећење у њиховој пуној вредности, ако су те непокретности биле оптерећене хипотекарним кредитима у моменту одузимања. На тај начин се чак и корисници денационализације доводе у неравноправан положај. Подсећамо да чињеницу о постојању терета хипотеке није тешко утврдити, јер о томе остаје траг у јавним књигама и након брисања. Такође, подсећамо на то да су највредније непокретности (зграде за рентирање) управо грађене од средстава добијених хипотекарним кредитима током 30-тих и 40-тих година XX века и да велики број тих кредита у моменту одузимања непокретности није био отплаћен.

- 6. Члан 32. Нацрта закона** прописује да се десет година након ступања на снагу закона, усклађују са тржишним условима сви уговори о закупу земљишта који нису закључени непоредно између власника објекта и власника земљишта. Дакле, након десет година власници станова и зграда ће плаћати тржишну цену закупа власницима земљишта. Обрађивач прописа је овако дуг рок вероватно прописао имајући у виду чињеницу да **реституцијом градског грађевинског земљишта на коме постоји објекат у власништву трећих лица, деградира право својине тих лица**. Обрађивач прописа је у члану 2. ст.2. Нацрта закона прописао да се тај закон не примењује на експроприсану имовину, осим ако за исту није исплаћена накнада нити је уступљена друга непокретност, станарско право или други облик најшире правне власти. Дакле, градско грађевинско земљиште није предмет реституције ако је његов ранији власник у поступку експропријације добио неку накнаду. У том случају по чл.33. ст.4. Нацрта закона власници објекта постају власници земљишта. На овај начин је обрађивач прописа покушао да редукује компликоване правне односе двојног власништва (једно лице је власник објекта, а друго лице земљишта). Такође је чланом 33. ст.2 Нацрта закона прописао да власник земљишта постаје власник објекта, ако је такав објекат стекао директно од лица коме је земљиште одузето. **Међутим, требало би сагледати ефекте успостављања режима права својине на грађевинском земљишту, супростављеном праву својине на објектима који се на том земљишту налазе, у свим другим случајевима. Наиме, у вишедеценијском режиму приватне својине на објектима који су се налазили на градском грађевинском земљишту, најшири облик права својине на земљишту је било право коришћења. То је било једино право које су по важећим прописима власници објеката стицали уз објекат, иако су само земљиште скупо плаћали кроз цену станова** (накнада за градско грађевинско земљиште, трошкови расељавања лица која су имала станарска права у објектима који су рушени...). Овим законом им се то право редукује и они постају закупци који ће након десет година плаћати тржишну цену закупа земљишта. **Оваквим решењем ће се умањити тржишна вредност тих станова, у односу на тржишну вредност станова без оваквог терета, а**

такво решење није прихватљиво са становишта правичности и њим се нарушава Уставом загарантовано право на имовину и једнакост. Такође се поставља питање: **Да ли ће се корисници реституције у овом случају сматрати реално обештећеним, ако су земљиште добили назад, али са зградом која није у њиховом власништву** (голо право својине у наредних десет година, са теретом права закупа на неодређено време)? Сумњамо да ће овакво решење постићи дугорочан жељени ефекат, имајући у виду да компликује имовинскоправне односе огромног броја грађана и сматрамо да ће његови ефекти бити незадовољство и власника објеката и власника земљишта. Када је коначан ефекат неког решења такав да су њиме сви незадовољни (у већој или мањој мери), онда се ради о најгорем могућем решењу. **Додатни лош ефекат ће бити тај што двојно власништво на објекту и земљишту компликује имовинске односе, које ће у будућности требати да реше инвеститори који намеравају да граде на таквом земљишту.** Подсећамо да је до сада један од главних проблема за ту врсту инвестиција био расељавање заштићених подстанара, а сада треба да се томе дода још једна категорија коју инвеститори треба да задовоље, а то су власници земљишта. **Требало би размотрити могућност да се ранији власници земљишта обештете за то земљиште разумном новчаном накнадом – обештећење у складу са главом четвртм Нацрта закона.** Негативни ефекти тог трошка би били свакако мањи од поменутих катастрофалних и трајних ефеката предложеног решења.

7. **Члан 39. Нацрта закона** прописује обавезу корисника денационализације – реституције земљишта да власника објекта обавести о стицању права својине по закону, прилажући документацију и копију захтева који је доставио Дирекцији за реституцију за упис права својине. Обрађивач прописа је правилно оценио да власник објекта мора бити благовремено обавештен да је треће лице покренуло поступак упис права својине на земљишту на коме се тај објекат налази. Ипак, **закон треба да пропише јасне механизме који ће гарантовати власнику објекта право да учествује у поступку пред Дирекцијом, као и да у судском поступку доказује да управо он по овом закону стиче право својине на земљишту по основу својине на објекту, јер су његови интереси супростављени интересима лица које тражи реституцију.**
8. **Члан 41. ст.4. Нацрта закона** прописује да „ако се земљиште прода неколицини купаца заредом, право својине стиче купац који се први укњижио, а ако се нико није укњижио, својину стиче лице које је прво закључило уговор о куповини“ Ова одредба није идентична одредби из члана 33. Закона о основама својинскоправних односа, којим је начин стицања непокретности већ регулисан, већ је допуњује у делу који је болдиран. Нема потребе да се за грађевинско земљиште прописује другачији режим стицања него за остале непокретности. У том смислу сматрамо да је ова одредба сувишна. Уз то, са становишта судске праксе није битна чињеница када је уговор закључен већ када је у претежном делу извршен, пошто се непокретност обично предаје у посед

приликом исплате купопродајне цене. Закључење уговора даје право уговорним странама на истицање облигационо правног захтева, а тек његово претежно извршење има за последицу право купца да се позива на право својине. Сматрамо да оваква одредба може створити правну несигурност за савесне купце, и да треба задржати постојећу законску формулацију која се већ дуго примењује у судској пракси. Како би илустровали ову нелогичност, указујемо на могући пример из праксе: Шта ако се, након пар година од куповине неукњиженог земљишта (право својине није укњижено из објективних разлога: техничке грешке у уговору или непокривеност катастром...), које је предато у посед савесном купцу, појави треће лице са „старијим уговором“?!

9. **Члан 49. ст.5. Нацрта закона** прописује да „правном лицу које је на дан ступања на снагу овог закона имало право коришћења пољопривредног земљишта у државној својини, то право престаје даном правноснажности решења о денационализацији“. **Требало би сагледати ефекте овог решења на привредне субјекте која се баве пољопривредом и евентуалну могућност отпуштања запослених у истим, као и на то да ли ће овакво решење довести до уситњавања пољопривредних поседа - добара и које ће последице то имати на пољопривредну производњу у Србији, на шта смо већ скренули пажњу у тачки 5.**
10. **Члан 50. ст.3. Нацрта закона** прописује да правна лица која непокретности нису стекла теретним послом под тржишним условима, исте враћају бившем власнику. **На могуће негативне ефекте смо детаљно скренули пажњу у тачки 3.**
11. **Члан 52. Нацрта закона** прописује враћање подржављених покретних ствари ранијим власницима. Став 1. прописује враћање покретних ствари уписаних у јавни регистар, као и подржављене ствари културног, историјског или уметничког значаја. Став 2. предвиђа да се бившим власницима враћају и ствари које нису уписане у јавни регистар, за које докажу да су њихове „фотографијама, рачунима и др.“ и да су им одузете очигледном злоупотребом положаја, те да се налазе код лица која су их одузимала, њихових наследника или несавесних стицалаца (стечено после 08.06.2005. године) **Обрађивач прописа је врло неодређено прописао начин доказивања права власништва над покретним стварима, што може бити предмет злоупотреба.** Право власништва на покретним стварима би било могуће доказати само у судском поступку и ниједан закон не прописује шта се конкретно сматра доказима за утврђење права власништва, сем извода из јавних књига и изјава сведока. С друге стране, и овде се поставља питање да ли ова норма може ретроактивно да се примењује од 08.05.2005. године. По чему су купци таквих ствари од 08.05.2005. године несавесни, ако не постоји јавни регистар ствари које треба да буду предмет повраћаја. **Члан 28. Закона о основама својинскоправних односа прописује да савестан стицалац постаје власник покретне ствари након три године, по основу одржаја, а његова несавесност се овим законом прописује ретроактивно?! Требало би извршити процену колико се очекује**

оваквих захтева. Такође, скрећемо пажњу на то да уколико не буде уведена минимални лимит вредности покретних ствари као услов за реституцију, постоји опасност да се због огромног броја поднетих захтева или великог броја ствари обухваћених једним захтевом, успори имплементација овог закона.

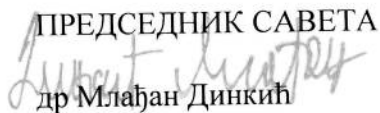
12. **Члан 53. Нацрта закона прописује денационализацију трговачких друштава:**

- Ставом 1. је прописано је да се трговачка друштва не враћају бившем власнику, али да се оснивачима (власницима, уделичарима и акционарима) враћају постојеће непокретности и покретне ствари које су биле у имовини тог друштва. **Неопходно је преиспитати алтернативна решења, нарочито имајући у виду чињеницу да су та друштва имала и обавезе-дугове, а не само имовину, те да су непокретности у њиховом власништву можда биле под хипотекама. Није јасно зашто се нису третирале и обавезе, поготово имајући у виду да је прописан повраћај и покретних ствари (врло широк појам), без навођења да се ради искључиво о средствима за производњу. Такође би требало анализирати негативне ефекте које ће велики број будућих власника (наследника бројних акционара) на великом броју покретних ствари и непокретности, које више не повезује привредно друштво, имати на функционисање досадашње производње.**
- Ставом 4. је прописано право садашњег власника да задржи имовину која је предмет реституције, уз исплату корисницима денационализације њене тржишне вредности, ако би му то нарушило економску и техничку одрживост и функционалност.
- Ставом 5. је прописано да ако одузета непокретна имовина представља главно основно средство или преко $\frac{1}{2}$ вредности основних средстава привредног субјекта, тај привредни субјекат са целокупном имовином прелази у искључиву својину корисника денационализације. **Није јасно из ког мотива се обрађивач прописа определио да у овом случају врши реституцију целог предузећа, а не само дела који је кориснику денационализације припадао. Није јасно ни који се ефекти очекују од оваквог решења.**
- Ставом 7. је прописано да ће Држава обештетити корисника денационализације за непокретности и покретне ствари које су продате у поступку приватизације.
- Ставом 8. је прописано да приватизовану имовину враћа субјект приватизације ако уговор о куповини те имовине садржи клаузулу којом купац прихвата дејство закона о денационализацији на ту куповину. Изричито је прописано да се ова одредба односи и на све накнадне стицаоце те имовине, без изузетка. **Примедбе на ово решење су детаљно дате у тачки 3.**
Сматрамо да без преиспитивња и детаљне анализе свих решења прописаних у члану 52. Нацрта закона могу наступити озбиљне

последнице на функционисање постојећих привредних субјеката и привреду у целини.

13. Поступак денационализације (чл.60 до 78.) је уређен далеко прецизније него што је то био случај са Ранијим нацртом закона. Ипак, **скрећемо пажњу на члан 69. Нацрта закона који прописује услове под којима се може донети привремена мера забране отуђења непокретности, забране својинске трансформације привредног субјекта и мера привременог увођења у посед корисника денационализације. Сматрамо да услови за одређивање привремене мере морају бити прецизно прописани.** Такође, питање је да ли је Дирекција за реституцију способна да цени основаност и оправданост доношења привремене мере, која може имати значајне економске ефекте на привредне субјекте или она постојање услова и не треба да цени, већ привремену меру доноси по аутоматизму, на захтев корисника денационализације. Нису нам позната слична законска решења, у којима управни орган може да доноси привремене мере којима редукује својинска овлашћења, на начин на који то у оквирима своје надлежности чине судови.

Горе су наведене неке примедбе на текст Нацрт закона о денационализацији од 26.09.2007. године, а узимајући у обзир могуће негативне ефекте цитираних решења. С обзиром на указане негативне ефекте која ће решења предвиђена Нацртом закона скоро сигурно произвести, сматрамо да је неопходно у значајној мери мењати текст Нацрта закона, увођењем неких других решења, која приликом анализе ефеката буду идентификована као боља решења, са становишта максималних могућих позитивних ефеката.

ПРЕДСЕДНИК САВЕТА

др Млађан Динкић

